

er at give Folkekirken en Repræsentation.“ Jeg beder bemærket, at her er Tale om Menighedsraadene, som han altsaa ikke identificerer med Repræsentationen, men som et Skridt der hen imod. Saa siges der videre: „Jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at den Tid ikke maa være alt for fjern, da man kunde henlægge de Midler, Kirken nu raader over, til den og sige: Værsgod, raad nu selv over disse Midler med den Repræsentation, som vi giver dig, og hvad der yderligere skal til, maa du selv skaffe.“ Endelig siges der efter et længere Stykke: „Men for at naa dertil maa man underbygge denne Tilstand, som man saaledes ønsker, og dertil sigter det Forslag, som jeg herved har den Ære at indbringe.“

Det forekommer mig, at disse Udtalelser er ganske klare. Og dertil kommer altsaa Realiteten: hvad de Love, der blev gennemført i 1922, medførte. Det er klart, at de er A, men J. C. Christensen har ogsaa tænkt sig B. Han har tænkt sig, at det var kun en Løsning af de Spørgsmaal, som det var nødvendigt at løse, nemlig den Gang vi skulde genforene Sønderjyllands og Danmarks Kirke, men han vidste meget vel, at der stod noget tilbage. Derfor tror jeg, at Venstres Mænd, hvis de indtager det Standpunkt, som de har udtrykt saa uhyre moderat og elskværdigt, kan jeg sige, at afvise dette Forslag, i alt Fald ikke er med til at fortsætte ad den Vej, som J. C. Christensen slog ind paa. Jeg maa igen sige, at jeg mener, at Tiden er saadan, at den i allerhøjeste Grad kræver, at disse Spørgsmaal tages under Overvejelse.

Den ærede Ordfører for Venstre talte paa den spøgefulde Maade, som er ham egen, om det hjertelige Samarbejde, der vil finde Sted i dette eventuelle Udvalg, og forudsaa, at det vil være ganske umuligt at skaffe nogen Enighed til Veje. Mig forekommer det, at det er en ilde anbragt Humor i denne Sammenhæng. Hvad der vil ske i det Udvalg, vil være ganske det samme, som sker i et hvilket som helst Udvalg eller en hvilken som helst Forsamling, der er sammensat af forskelligartede Mennesker. Vi havde ogsaa, da vi sad i det kirkelige Udvalg, meget forskellige Opfattelser, men man kunde tale sig til Rette. Hvorfor? Fordi man var besjælet af det Formaal at løse Opgaver, der maatte løses. Det samme er Tilfældet her paa Rigsdagen; hvis man virkelig har Forstaaelsen af, at der er noget, der skal løses, saa naar man, selv om Meningerne staar meget forskelligt, til et Resultat. Og jeg har paapeget, at der er

Ting, som det er absolut nødvendigt at løse; baade af Hensyn til Kirken og af Hensyn til Staten kan man, som det blev fremhævet af Socialministeren, ikke lade det gaa videre paa den vekslende Maade. Saa længe her sidder blot een Mand af den Beskaffenhed som den tidligere Kirkeminister det ærede Medlem Hr. Povlsen, som har den Opfattelse, at man skal bruge Statsmagten med Brutalitet — jeg har tilladt mig i en Artikel at udnævne det ærede Medlem til den mest brutale Kirkeminister, vi har haft, naturligvis paa kirkeligt Omraade.....

Første Næstformand (Klaus Berntsen):
Jeg advarer mod for stærke Ord.

J. Oskar Andersen: Ja, ja, det er ikke for at forklejne det ærede Medlems Personlighed, men det er efter min Mening den kirkelige Opfattelse, som er til Stede, og som vi maa bøje os for, saa længe den findes, saa længe man ikke som den højtærede Socialminister akkviescerer ved det Resultat, vi kom til ved Kirkelovene, saa længe er der en Fare for Kirken.

Jeg skal derefter vende mig til de Udtalelser, der kom fra socialdemokratisk Side, navnlig fra den højtærede Socialminister. Jeg kan i det store og hele være enig med ham i den Række Synspunkter, han fremkom med. Jeg glæder mig over, at der ikke var noget som helst Udtryk overfor mig, der mindede om tidligere Tidens Udtalelser, jeg erindrer en Udtalelse om „hvidlevret Reaktion“ o. s. v., det var der ikke Tale om. (Socialministeren [Borgbjerg]): Det var Politik! Det var Politik, men jeg konstaterer, at den højtærede Socialminister, i det hele taget det socialdemokratiske Parti, gennem Fremsættelse af dette Lovforslag er gaaet over til den Opfattelse, som jeg mener er den historisk forsvarlige baade af Frihedsudviklingen i vort Folk og af vor Stilling i de nuværende kirkepolitiske Spørgsmaal. Det er derfor et uønsjagtigt Udtryk, naar der er talt om, at vi fulgte Socialdemokratiet, vi har stadig staaet paa det samme, men Socialdemokratiet har altsaa nu faaet en Realitetsfølelse, som man kun kan anerkende. Man siger: Situationen herhjemme er en helt anden, efter at J. C. Christensens Kirkelove foreligger, dem kan man ikke komme udenom.

Derfor udtalte jeg ogsaa, at man maa gøre et af to: Enten fortsætte i deres Aand eller skride til det, det ærede Medlem Hr. Povlsen i Virkeligheden ønsker: Væk med disse Kirkelove, lad os vende tilbage til det gamle, da Staten med sin, om jeg saa maa